

Oudega, van Eyck van Heelinga te Oostmeester, Eringa te Engewier, Wijnja te Oudega en Koopmans te Garip.

De Schuurmans Stekhoven houdt hierop een referaat over:

De betekenis van den Doop voor het persoonlijk, huiselijk en gemeentelijk leven, en herinnert daarbij aan het woord van een eenvoudige man, „leer het volk zijn Doop verstaan en het is gered“, terwijl hij op den voorgrond stelt, dat wij moeten waken tegen drielei minachting, ontheiliging en overschatting van den Doop.

Spreker zet hierop zijn onderwerp in verband met zijn verschillende betekenissen uitvoerig uiteen, op grond van Gods Woord en de belijden der kerk.

Dr. Hoedemaker geeft hierop een antwoord op de vraag:

„Met welk recht noemt men de Ned. Herv. kerk de openbaring van het lichaam van Christus in Nederland.“

Spr. wijst er op, hoe in Nederland het geheel eenig verschijnsel zich voordoet, dat een twaalfde kerk, die als Gereformeerde kerken eenzelfde belijden hebben, toch gescheiden van elkander leven.

Een vreemdeling in ons land komende, zou als hij de Gereformeerde kerk ging zoeken, zeer zeker terecht komen bij de thans vereenigde Geref. kerken A. en B. en toch durft spr. de stelling verdedigen: Dat de Ned. Herv. kerk de historische, de ware openbaring van het lichaam van Christus is. Men behoeft een overvloedig kasteel waarin de vijand geweldig huishoudt, en dat daardoor in verval geraakt niet te verlaten. Wij moeten blijven, opdat er zoo weinig mogelijk schade worde aangericht. Spr. doet aan de Afgescheidenen de vraag, acht zij het geoorloofd de kerk te verlaten, en er naast een nieuwe op te richten, dat is scheuring te maken?

Het antwoord daarop is steeds geweest, de Ned. Herv. kerk is een valsche kerk. De vraag of dit inderdaad zoo is, is de vraag die alles beheerscht.

De modernisten zijn wederrechtelijk in de kerk. De gereformeerden die verdronken werden, hebben het er naar gemaakt, ze gaven zich bloot, omdat ze wel uitgedreven wilden worden.

De besturen, zijn niet uit de kerk voortgekomen, maar toegevoegd en opgedrongen.

De Synode de wetgevende en rechtsprekende macht? Men vergeet dat er staat onder waarborg van het algemeen en bijzonder reglement.

De treurige toestand in de kerk? Door die te ontloopen worden ze niet beter, bovendien wij hebben daaraan mede schuld.

Op de vraag of de oude rechten op de Afgescheidenen en Doelverreenden zijn overgegaan, antwoord Spr. ontkennend.

Maar veel meer als met deze, hebben wij met het Remonstrantisme onder ons zelf te doen. Men kan alles doen, tegen Dr. Kuyper optreden, tegen de Doleantie getuigen, maar als men op kerkerstelt aandrang, hebben wij weinig daardoor een oor, en slechts enkelen hope.

Spr. houdt hierop een uitvoerig en diepzinig beoog over de eenheid der zichtbare kerk in de historie, hier en elders en komt dan weer tot zijn vraag: met welk recht noemt men de Ned. Herv. kerk de openbaring van het lichaam van Christus.

Met dit recht: dat in Nederland het volkskarakter ten nauwste samenhangt met de Ned. Herv. kerk, beiden zijn samen opgewassen, en de uitscheuring daarvan is alleen mogelijk als het volk als water verdwijnt.

Met de scheiding is niet slechts een valsche begrip van kerk openbaar geworden, maar daarmee hangt ook samen, een verkeerd begrip van de verhouding van Kerk en Staat.

Ook de armenverzorging hangt daarmee samen, deze komt thans meer en meer in handen van den Staat.

Ook de quaestie van tucht staat er mee in verband.

Die wij in Amsterdam onder de tucht willen stellen, worden door de concurrentie met open armen aan de overzijde ontvingen. Daarom, de Ned. Herv. kerk is de historische, de ware, de normale, de van God gewilde kerk onzer vadersen!

Wel zijn de besturen verkeerd, deze hebben geen recht van bestaan, maar nimmer mogen wij het verband verbreken.

Een andere vraag is evenwel: wat moeten wij doen, persoonlijk en wat als confessionele vereeniging.

Door persoonlijke uittreding kunnen wij 1816 niet ongedaan maken. Wat we wel kunnen, ligt vlak voor onze voeten: ten eerste evangeliseren, ten tweede, duidelijker begrippen verkrijgen omtrent hetgeen onze vadersen in het Woord vonden.

In het algemeen is het waar, de Gereformeerden zijn nog zoo weinig gereformeerd. De voorz. zegt dank aan Dr. Hoedemaker, en uit den wensch dat deze nog eens duidelijk en uitvoerig deze zaak in de „Geref. kerk“ moge bespreken, en verzocht de verg. te zingen:

Houdt Christus zijne kerk in stand enz.

De Buischool geeft hierop nog een referaat over: onkerkelijke praktijken in betrekking tot de viering van het H. Avondmaal, en tegen half vijf ongeveer wordt de vergadering gesloten; waarin men nog altoos niet verder dan tot den wensch kwam, dat de duidelijke uiteenzetting, hoe een wezenlijk Gereformeerde man onder de Synodale organisatie kan blijven, zonder tegen zijn consciëntie in te gaan, moest volgen.

V.

Buitenland.

Engeland. Scheuring in de ritua-

listische partij. Wij deelden reeds mede, dat in de Ritua-

listische partij in de Engelse staatskerk, door de uitgave van het boek *Lux Mundi*, een scheuring dreigde. *Lux Mundi* was een

programma van Ritualistische leeraars, die daarin verklaarden, dat zij de afbrekende kritiek uit Duitsland naar Engeland overgebracht, huld-

giden. In de laatste bestuursvergadering van de „English Church Union“, tot hiertoe het

vereenigingspunt der Engelse Ritualisten, stelde de hoogbejaarde maar nog strijdvaa-

digheids artsdeken van Taunton Denison een resolutie tegen de moderne oud Testamentische

verklaren zou, dat zij gekant is tegen de bestrij-

nemen. Het bestuur van de „Church Union“

weigert een verklaring in afkeurenden zin

af te leggen, op grond dat het niet ging, on-

der de huidige omstandigheden een dergelijk

voorstel in een lichaam als de *Church Union*

te behandelen. Denison is daarop van zijn

plaats aan de bestuursafdeling opgestaan, ver-
klarende, dat hij geen lid van de *Church Union*

meer blijven wilde.

De *Church Union* is echter opgericht „tot

verdediging en handhaving van de leer en

discipline der kerk van Engeland, tegen alle

aanvallen van binnen en van buiten“, waarbij

speciaal het rationalisme genoemd wordt, ge-
lijk in de statuten uitgedrukt is. Zij die in

de *Church Union* het met Denison eens zijn,

hebben in de volgende algemeene vergadering

der vereeniging voorgesteld, om de woorden:

„de leer enz.“ uit de statuten te schrappen,

om een duidelijke verklaring uit te lokken

omtrent de positie die de *Union* tegenover de

moderne kritiek inneemt. De tegenstanders van

Denison hebben echter op die vergadering de

overhand gehouden, waarop velen hun lidmaat-

schap hebben opgezegd.

Tegen de Ritualisten is meermalen inge-

bracht, dat zij de Episcopale kerk Rome in de

armen voerde. Het blijkt van tijd tot tijd dat

de beschuldiging niet zoo geheel ongegrond

is, althans dat er Ritualisten zijn die niet an-

ders in het schild voeren, dan om de staats-

kerk van Engeland weder onder den paus te

brenge.

Zoo bestaat een „orde van den Heiligen

Verlosser“, wier doel een lid aldus beschreef:

„In 1887 werd ik lid van de orde van den H. V.,

welke onder bisschoppelijke sanctie in de

Engelse kerk arbeid. Ik hang met mijn ge-

heele hart en met geheel mijne ziel de kerk

van Rome aan, welke naar mijne

vaste overtuiging trots toevallige haar niet

aanklevende fouten in de discipline de zu-

iverste en meest apostolische gemeenschap is,

die ooit bestaan heeft, onzondig en onfeilbaar.

Verder geloof ik dat de paus krachtens god-

delijke volmacht het opperste hoofd van de

kerke Christi is, en dat allen, die zijne heer-

schappij niet erkennen, daardoor de aanspraak

op den naam van katholiek verbeurd hebben.

Ik geloof, dat in tucht, leer en zedelijkheid de

kerk van Engeland ganschelijk verdorven is,

en dat een blijven in haar alleen voor hen

gerechtvaardigd is, welke de goddelijke roe-

ping gevoelen, haar tot ootmoedige en onbe-

paalde onderwerping aan den H. Stoel te hel-

pen terugbrengen; en dit is het doel van de

orde van den H. Verlosser“. De *Church Times*

ontving van een ander lid der orde een ge-

loofsverklaring, waarin te lezen staat: dat er

naar de instelling van Christus zeven sacra-

menten zijn.

Gelukkig bleek het, dat het voorgege-

ven arbeiden onder bisschoppelijke sanctie

een leugen was. De *Church Times* en

andere Ritualistische bladen waarschuwen nu

ernstig voor de orde van de H. V., doch

het komt ons voor, dat men beter deed, om

eens te onderzoeken of men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

men niet zaait, en dat men niet oogst wat

Het dek van de wieg, het doek van de tent,

het overspan van de see evenals van de

schuit, „is alles zeehondsvel. De zeehond

verschafte den Eskimo rociëriemen, de groote

met lucht gevulde blaas die er aan zit, de

zakken waarin het spek bewaard wordt, kortom

alles.

Het is echter ver van gemakkelijk den zee-

hond te vangen, al heeft men er weinig uit-

rusting toe noodig. Wat de jager behoeft

is een harpoen, een lans, een boot en een see,

uit los saamgebonden planken, met zes of

acht honden er voor. Zoo voorzien gaat de

Eskimo omstreeks half Februari, dat is in den

koudsten tijd, op jacht.

De zeehond, die warm bloed heeft, zoekt

om in dien vriesdij niet van lucht beroofd te

zijn, ondiepe plaatsen op en ademt dan de

warne lucht, die uit hem stroomt, tegen het

ijsdak uit. Door den warmen adem smelten

dan de onderste lagen van het ijsdak, en wor-

den uitgehold gelijk een blaas. Zoo ontstaat

eindelijk een trechter, van onderen wijf van

boven nauw, die uitloopt in een kleine, ronde

opening, niet veel grooter dan een gulden.

Aan die gaten nu verschijnt de zeehond en

ademt langzaam en diep de lucht in. Ongeluk-

kelijk voor hem veroorzaakt dat een scherp, fluit-

end geluid en de jager, die op den loer staat,

luistert scherp, terwijl het rondom vaak dood-

stil is. De zeehond echter heeft verscheiden

luchtgaten en dikwijls verloopert er bijna tien

minuten, eer hij weer verschijnt om adem te

scheppen. Doch de Eskimo verstaat zijn vak

Hij hoort dadelijk van welken kant het geluid

komt en maakt zich tot den aanval gereed.

„Komt er nu echter voor den man op aan,

zoo stil mogelijk te handelen. Hij heeft dan

ook zijn voeten in hondevel gewikkeld. Toch

valt het hem moeilijk ongemerkt het luchtgat

te naderen. Want hij moet weten dat dit voor

den zeehond tegelijk dient als een gehoorbuis

en wel zoo goed, dat hem ook 't geringste

trillen van het ijs, de minste druk op de

A. DE ROODE & Co.,

SCHIEDAM.

FABRIKANTEN VAN

OLIENE en LOOG.

(Opgericht 1878.)

Aan bovenstaande Fabriek 1e en 2e Qualiteit

steeds te verkrijgen tegen concurrerende prijzen.

MEYLINK & PIERON,

Rozengracht 10-12, Amsterdam.

Fabrikanten van Ledikanten

voor Gestichten, Pensionnats enz., in alle

vormen.

EENIG ADRES VAN

Gestampde Ledikanten.

Bij C. C. CALLENBACH te Nijkerk is zoo-

even verschenen:

PETRUS DATHENUS

tragedie in vijf bedrijven,

DOOR

G. C. HOOGWERFF.

Vrije Universiteit.

De vacante is ten einde. De colleges wor-

den weer aangevangen. Dinsdag 20 dezer is

de dag der opening, bij welke gelegenheid de

heer professor Woltjer een toespraak tot de

studenten hoopt te houden, des namiddags

te half drie uur. Wat zal het nieuwe studiejaar

baren? Er zal weer onderwijs gegeven en ont-

vangen worden. Dat onderwijs zal getoetst

worden aan het Woord van God en strekken

om meer van God te doen kennen, zooals Hij

zich heeft geopenbaard in de Heilige Schrif-

ten, in de geschiedenis en ontwikkeling der

volken, in de conscientie der individuen, in de

schepping en onderhouding der wereld, opdat,

zooals het apostolisch woord getuigt: De

mensch! Gods volmaakt zij, tot alle goed werk

volmaaktelijk toegerust.

Maar de groote vraag is, zal die kennis

eene aan het hart geheiligde zijn?

Wij weten, dat de apostel zegt: „de kennis

maakt opgeblazen, maar de liefde sticht“ en

op eene andere plaats: „Al ware het dat ik

de talen der menschen en der engelen sprak,

Afsander

verklaring

vierde den

Deze toev

Hebr. 4 :

ruste (een

van God, e

gen dringe

is te gaan,

hetgeen hi

bedoeld is,

recht verst

een helder

te erlangen

Uitgangs

het beroep

„Daarom d

zoo zij in :

95 is een l

te zingen, l

heel over t

daarvan d

zoodat Hij

zijn weide

Toch is d

hart zoo v

dezen zije

zich tegen

wat gebeu

woestijn,

sing uit Eg

den Heere

lijkt tegend

mureerde

En dit nu

vertoord, o